

Fietskoerier Almar Bijlsma maakt op een werkdag ruim honderd kilometer.

De leepste fietsers van de stad

Stadsleven zoekt naar het kleine nieuws dat hoort bij de grote stad. Verslaggever Jeroen Kreule zwerft rond. Vandaag: op pad met fietskoerier Almar.

stads- leven

JEROEN KREULE
UTRECHT

Fietskoerier Almar had het in café De Zaak nog zo gezegd: het Ledig Erf, daar komen we liever niet. Verkeerslichten vertragen, vandaar. Toch rijden we er een halfuur later langs, op weg naar een klant aan de Kanaalweg.

Waren we maar omgefietst. Voor ons fietst een meisje. Wij willen rechtdoor, richting Westerkade. Het meisje zweert, bij een verkeerslicht, naar links. Zonder om te kijken. Almar kan haar net ontwijken, ik niet. Mijn voorwiel knalt vol op haar kettingkast, mijn achterwiel vliegt omhoog. Het lijkt net of vanaf dat moment alles in slowmotion gebeurt. Heel frustrerend. Want je weet dat je op je plaats gaat, maar voor het zover is, is het net of je extra tijd krijgt om na te denken hoe je het beste kunt vallen.

Daar lig je dan, een fractie later. Met een zere knie, wat schaafwonden en de schrik in beide benen.

Het meisje is geschrokken. Ze

Almar Bijlsma (l) en zijn collega Andy Duncan hebben werkoverleg in café De Zaak. De koeriers hebben geen kantoor.

bloost. En vraagt of het gaat.

Ja, het gaat.

Niet piepen, doorfietsen. Want een fietskoerier heeft weinig tijd.

Wie regelmatig in de stad is, komt ze geregeld tegen: de zeven jongens en twee meisjes van De Fietskoerier Utrecht. Gekleed in blauwwit shirt, zwarte broek en tas op de rug crossten ze dagelijks door Utrecht. En daarbuiten. Want in Bunnik, Maars-

sen of Zeist komen ze ook, als de klanten (zoals drukkers, de gemeente, advocaten, tandartsen) er om vragen. En er voor betalen.

De fietskoeriers runnen met z'n negen het bedrijf. Iedereen is de baas, de winst wordt eerlijk verdeeld. Elke dag gaan er twee, soms drie op pad. Iedereen heeft er een baantje naast. Iedere koerier werkt gemiddeld twee dagen per week.

En dat is zat, zegt Almar (32) op de Jutfaseweg. We hebben fikse tegenwind. Wanneer je meer fietst, zegt Almar, dan gaat je lijf tegensputten. Almar is trouwens niet de minste: hij is vorig jaar Nederlands Kampioen Fietskoerieren geworden. Hij fietst op een werkdag tussen de honderd en honderdtwintig kilometer. Zadelpijn? Geen last van. Kwestie van een goed zadel en een

zeem in je broek.

Almar geeft het eerlijk toe: wanneer hij alleen fietst, rijdt hij harder. Scheuren is leuk, soms noodzakelijk. Maar spoedklussen zijn er vooralsnog niet bij, en Almar houdt rekening met zijn secondant.

Om de tien minuten gaat zijn telefoon. Hij stapt af, pakt zijn klapper, schrijft de tijd op en vraagt waar hij het pakketje moet halen en waar het naar toe moet. We fietsen via de Kanaalweg, de Balijelaan, de Croeselaan en het Westplein richting Lazuwerd en dan weer terug binnenstad, naar de Maliebaan.

Hij pikt op, hij levert af.

Ja, hij fietst soms door rood. Wie niet? Het leverde hem in al die jaren (Almar koeriert bijna tien jaar) twee boetes op. Laatst was hij bijna de pineut, op de Lange Viestraat. Het verkeerslicht stond op rood. Iedereen wachtte: er stond een politiewagen op de busbaan.

Haastige Almar dacht: wat een schijnheilig gedoe. Dus hij ging.

Natuurlijk werd hij staande gehouden.

Almar zei: agent, ik vond het maar schijnheilig gedoe. Dus ging ik.

De agent kon zijn eerlijkheid wel waarderen. Geen boete.

Soms neemt een koerier risico's. Maar vallen is Almar vreemd. Zegt hij met een wel heel genepige lach.

Suggesties? Heeft u suggesties? Laat het ons weten. Mail naar un.stadsleven@ad.nl of bel 030 236 03 02